

3. Op 5 november waren er honderden exemplaren van de Heideknotszwam (*Clavaria argillacea*) te bewonderen in een smalle strook met schrale vegetatie, ongeveer 200 meter lang en enkele meters breed, langs het wandelpad dat aan de andere zijde grensde aan het onder 2. beschreven bos. Deze smalle strook ging over in sterk vergraste open heide, waarbij de scherpe grens tussen beide vegetatietypen opviel. In deze schrale strook groeide tussen de open zandige plekkjes relatief veel struikheide en ruig haarmos.

Bij navraag bij de terreinbeheerder bleek dat deze strook een oude brandbaan was geweest tussen bos en heide, waarbij een strook heide langs het wandelpad jaarlijks werd gefreesd. Ongeveer tien jaar geleden is men met dit jaarlijks frezen gestopt, omdat het niet meer functioneel was in het kader van de brandpreventie. Bijzonder is dat het verschrallend effect van zo'n brandbeheersingsmaatregel na ongeveer tien jaar nog zo duidelijk zichtbaar is in de vegetatie, waarmee onbedoeld een gunstig biotoop voor de Heideknotszwam werd geschapen.

Inmiddels zijn in zes kilometerhokken met schrale begroeiing heideknotszwammen gevonden, in flinke aantallen. Daarmee is het Deeler Woud een belangrijke vindplaats voor deze in de Rode lijst als bedreigd vermelde soort

Literatuur

Arnolds, E., Kuyper, Th. W., Noordeloos, M.E. (red.). 1995. Overzicht van de paddestoelen in Nederland. Nederlandse Mycologische Vereniging, Wijster.

Breitenbach, J., Kränzlin, F. 1986. Pilze der Schweiz. Band 2. Nichtblätterpilze.

Heterobasidiomycetes, Aphyllophorales, Gasteromycetes. Verlag Mycologia, Luzern.

Lammers, H. 1990. *Pseudomerulius aureus* in Nederland. Coolia 33: 101-102.

J.F.M. Dieker, Zutphen

Paddestoelenwerkgroep Zeeland: De Buitenplaats Ipenoord

Remijn, H. 1998. The estate Ipenoord. Coolia 41(2): 95-96.

Some interesting mushrooms found at Ipenoord, a country estate on Walcheren, province of Zeeland.

Het eiland Walcheren is onder natuurliefhebbers en natuurkenners bekend om zijn duinen die zich vrijwel ononderbroken uitstrekken van Vlissingen tot Vrouwenpolder. Minder bekend zijn de kleine parels, meestal buitenplaatsen maar ook kreekbossen, welke zich in het achterland bevinden.

Ouderen onder ons zullen zich nog herinneren dat Walcheren 'de Tuin van Zeeland' werd genoemd. Helaas is ten gevolge van de inundatie in 1944-45, met uitzondering van de binnenduinrand, de flora en fauna van het eiland grotendeels te gronde gegaan. De buitenplaats Ipenoord ligt weliswaar op een kreekkrug, maar heeft toch ook onder water gestaan. Ook hier is geen boom of plant gespaard gebleven voor het zoute water. In 1947 is er door de Heidemaatschappij weer opnieuw ingeplant. De opbouw van de bosbodem is nog jong te noemen. Dit blijkt ook uit de opbouw van de kruidlaag, waarin we nogal wat ruigtekruiden

terugvinden. Dit neemt niet weg dat we tijdens onze excursies toch een aantal leuke vondsten hebben gedaan.

In de jaren 1992 tot en met 1994 heeft W.D.J. (Wim) Kuijs hier een aantal keren geïnventariseerd. In zijn rapport 'De paddestoelen van Walcheren' (1994) geeft hij voor Ipenoord 78 verschillende soorten paddestoelen. Wij kwamen in 1997 op een totaal van 107. Van dit aantal zijn 55 soorten nieuw voor Ipenoord, terwijl we er drie als nieuw voor Walcheren kunnen bijschrijven. Het terrein hoort weliswaar nog niet tot de 'kroonjuwelen', die op de Nieuwjaarsdag door Leo Jalink genoemd zijn, maar vondsten als Kogelhoutskoolzwam (*Daldinia concentrica*), Rondsporig pekwammetje (*Tephrocybe antracophila*) en de Sterspoorsatijnzwam (*Entoloma conferendum*), die alle als kwetsbaar vermeld zijn in de Rode lijst van 1996, geven toch een aanzet in die richting. De vondst van de Gele wortelbekerzwam (*Sowerbyella radiculata*), in de Rode lijst vermeld als gevoelig, is interessant te noemen (Plaat 1). De enige melding van Walcheren dateert uit 1936. De toen in Middelburg wonende oogarts en amateurmycoloog drs. H.C.S. Huijsman deed deze vondst in het Oranjesbosch, eveneens in Oostkapelle gelegen.

In het beukenbosje stonden in de maand juli 15 à 20 stuks van de Veelkleurige bosbekerzwam (*Peziza emileia*) (Plaat 2). Deze soort is nieuw voor Walcheren. In november vonden we eveneens in het beukenbosje één exemplaar van de Beukwortelzwam (*Xerula radicata*). Opvallend was het droge hoedoppervlak, veroorzaakt door het ontbreken van de gelatineuze substantie in de hoedhuid. De Zilveren ridderzwam (*Tricholoma argyraceum* var. *sculpturatum*) was in november eveneens present met ruim 30 exemplaren.

Op een takje van vermoedelijk Els stond het Verkleurend vlieskelkje (*Hymenoscyphus imberbis*). De heer E. Batten vond deze soort al eerder op het terrein van kasteel Ter Hooge in Middelburg. Ook deze kunnen we als nieuw voor Walcheren noteren. De leukste vondst was echter het Violet wasviltje (*Helicobasidium brebissonii*), een verwant van het Judasoor. Het groeit resupinaat en is zo niet direct als een familielid te herkennen. Het Violet wasviltje ligt inmiddels in het herbarium van het Biologisch Station. Bernhard de Vries meldde mij dat het de tweede geregistreerde vondst van Nederland was.

Al met al is het een leuk terrein dat nog volop in ontwikkeling is. Aan de eigenaren van de buitenplaats is een aantal aanbevelingen gedaan om de mycologische variatie te verhogen. Met name het aanplanten van dennen en berken zal de soortenrijkdom ten goede komen. Mocht dit gebeuren dan biedt dit zeker perspectief voor meer leuke vondsten in de toekomst.

Henk Remijn, Oostkapelle

Plaat 1. Gele wortelbekerzwam (*Sowerbyella radiculata*), Buitenplaats Ipenoord, Oostkapelle, 26 november 1997. Foto: Henk Remijn

Plaat 2. Veelkleurige bosbekerzwam (*Peziza emileia*), Buitenplaats Ipenoord, Oostkapelle, 6 juli 1997. Foto: Henk Remijn.